

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.359/2006/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a ... jogtanácsos által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Dr. Koszta Sándor ügyvéd (4024 Debrecen, Kossuth u. 3. I/3.) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen megtérítési igény érvényesítése iránt indított perében, mely perbe a felperes oldalán beavatkozott a Dr. Séri Kornél (4026 Debrecen, Péterfia u. 46.) által képviselt **beavatkozó neve, címe**, az alperesnek a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 5.P.21.717/2002/50. számú ítélete ellen 52. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a felperesnek és a beavatkozónak egyaránt 150 000-150 000 (Egyszázötvenezer-Egyszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A beavatkozó használt gépkocsik adásvételével is foglalkozó cég, akitől az alperes 1994. júliusában megvásárolta - fizetési könnyítéssel - az frsz-ú ... típusú személygépkocsit. A vételár teljes kifizetéséig a tulajdon átruházásáról írásbeli szerződés nem készült, ehelyett a beavatkozó 1994. júniusában és 1995. augusztusában „megbízólevél” elnevezésű okiratokat adott ki annak igazolására, hogy az alperes a gépkocsit jogszerűen használja.

A vételár utolsó részletének kifizetésére 1998. augusztus 10. napján került sor, ekkor írásbeli adásvételi szerződést készítettek a felek. Az alperes, aki addig is érvényes gépjármű-felelősségbiztosítás nélkül közlekedett a gépkocsival, az írásbeli szerződés megkötését követően sem kötött ilyen biztosítást.

2000. április 5. napján az alperes a fenti gépkocsival a ... sz. főúton M. felől D. irányába közlekedett. A km szelvényhez érve úgy kezdte meg az előtte haladó gépjármű előzését, hogy az előzés feltételei nem voltak biztosítva, áttérve a menetirány szerinti bal oldalra, összeütközött a vele szemben szabályosan közlekedő, B. L. által vezetett frsz-ú személygépkocsival. Mindkét gépkocsi súlyosan megsérült, a vétlen gépkocsi vezetője koponyacsont-törést, agyrázkódást, szegycsont-törést, kettős bordatörést, bokatörést szenvedett, az utóbbi szövődményeként a bal alsó végtag mélyvénás trombózisa alakult ki nála. E sérelmekből eredő vagyoni- és nem vagyoni kárait a felperessel szemben érvényesítette. A felperes a károkat az 58/1991. (IV. 13.) Korm. rendelet 9. §-ának (2) bekezdése alapján folyamatosan rendezte. 2002. december 5. napján 20 310 220 Ft és járulékai iránt fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperessel szemben.

Az alperest az ellene indított büntetőeljárásban bűnösnek mondták ki maradandó fogyatékoságot eredményező közúti baleset gondatlan okozásának vétségében és ezért jogerősen pénzbüntetésre ítélték.

Az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a felperes részletezte az alperesre hárítani kívánt kiadásait: a kár felmérése során felmerült szemledíjat, a gépjárműben keletkezett kárt és a mentési költséget, a sérült ruházatában keletkezett károkat, a kórházi kezelés alatt felmerült látogatási költségeket, a speciális étrend folytán felmerült többletkiadásokat, a kórházi ellátáson kívül felmerült ápolási költségeket, a gyógyszer- és gyógyászati segédeszközök költségeit, az elvesztett munkaképesség miatt folyósított jövedelempótló járadékot, a gyógyüdülés költségeit, a sérült nem vagyoni kárigényét, a jövőben felmerülő gyógyszerköltség, közlekedési többletköltség, gyógyfürdő- és masszőr költség megváltására megállapított járadékot, a károsultat képviselő ügyvéd munkadíját és a felperes ún. átalányköltségét.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Védekezése szerint ő a baleset idején a balesetet okozó gépkocsinak sem tulajdonosa, sem üzemeltetője nem volt, ezért a felperes által hivatkozott 58/1991. (IV. 13.) Korm. rendelet 10. §-ának (6) bekezdése alapján nem kötelezhető a teljesítéssel felmerült ráfordítások megfizetésére. Vitatta a követelés összecszerúságát is. Álláspontja szerint a felperes olyan szolgáltatásokat is teljesített a sérült részére, amelyek nem tartoztak a baleset miatt bekövetkezett károk körébe. A per anyagává tett orvosi dokumentumokra hivatkozva állította, hogy a megsérült B. L. már a balesetet megelőzően is olyan betegségekben szenvedett, amelyek egyrészt befolyásolták munkaképességét, másrészt költségekkel járó gyógyszeres kezelést igényeltek. Ebből az okból vitatta a felperes e kiadások megtérítésére nyújtott szolgáltatásainak indokoltságát.

A beavatkozó arra hivatkozva kívánta előmozdítani a felperes pernyertességét, hogy az alperes védekezésével ellentétben ő átruházta a balesetet okozó gépjármű tulajdonjogát az alperesre, ő tehát semmiképpen nem tekinthető üzemeltetőnek.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott mind az üzembentartói minőség, mind az összecszerűség kérdése körében.

Ítéletével arra kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a felperesnek 18 885 541 Ft tőkét és annak 2002. január 28. napjától időszakonként változó mértékű kamatait, valamint 193 520 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A továbbiakban rendelkezett a beavatkozó perköltségének, 300 000 Ft-nak a megtérítéséről, valamint a felperest 3 047 Ft állam által előlegezett költség megfizetésére kötelezte.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérve.

Továbbra is fenntartotta a tulajdonjog, illetve az üzembentartói minőség vitatására alapított védekezését. Előadása szerint ő az elsőfokú eljárás során hitelt érdemlően bizonyította, hogy a balesetet okozó ... személygépkocsi a beavatkozó tulajdonában volt, és ugyancsak a **beavatkozó** volt az üzembentartó is. Ezt az előadását arra alapította, hogy a gépkocsi 2000. április 5. napjáig, tehát a balesetig, a beavatkozó leltárában volt nyilvántartva, a leltárból történő kivétele csak a balesetet követően, 2001. szeptember 9. napján történt meg. Elismerte, hogy ő használta a személygépkocsit, ebből az okból azonban - figyelemmel az EBH. 2004.1033. számú elvi döntésre - csak akkor minősülhetett volna üzembentartónak, ha használati jogosultságát a forgalmi engedélybe bejegyezték volna.

A fellebbezés a jogalap vitatásán túl kitért a követelés összecszerűségével kapcsolatos korábbi aggályok részletezésére.

Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak pontosan el kellett volna határolnia a sérült baleset előtti - 1976 és 1990 évben keletkezett - betegségekkel kapcsolatos kiadásokat a balesetből származó kiadásoktól. Mivel nem ezt tette, megalapozatlanul kötelezte őt a felperes összes kiadásának megtérítésére.

Elismerte a szemledíj, a gépjárműkár, a mentési költség és a ruházatban keletkezett kár megtérítésének indokoltságát. Megalapozatlannak tartotta ugyanakkor, hogy őt az ítélet a látogatási-, az élelem-feljavítási-, az ápolási- és gyógyszerköltségek, valamint a keresetvesztés, a gyógyüdülés, a nem vagyoni kártérítés és a felperes átalányköltségeinek teljes megfizetésére kötelezte. Becslése szerint e költségek 90 %-os mértékben a sérült korábbi betegségeivel kapcsolatosak.

A felperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú eljárás során minden tekintetben okiratokkal és egyéb bizonyítékokkal támasztotta alá követelésének megalapozottságát. Ugyanilyen eredményre vezetett az elsőfokú bíróság által lefolytatott szakértői bizonyítás is.

Az elsőfokú ítélet helybenhagyására és az alperes perköltségben való marasztalására irányult a beavatkozó ellenkérelme is. Kifejtette, hogy 1998. augusztus 10. napján egyértelmű és írásban rögzített adásvételi szerződés jött létre közte és az alperes között,

de már ezt megelőzően 1994. júliusában megtörtént a gépkocsi átruházása annak tényleges birtokba adásával.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el. Ennek során az elsőfokú ítéletnek a keresetet kisebb részben elutasító rendelkezését a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel nem érintette, a kereset teljes elutasítására irányuló alperesi fellebbezést nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges körben feltárta a tényállást, az arra alapított ítéleti döntése megalapozott. Az ítélet jogi indokolását mindössze annyiban helyesbíti az ítélet tábla, hogy a 3. oldal (5) bekezdésében hivatkozott jogszabályhely pontatlan, a kártalanítás ugyanis a kormányrendelet 9. §-ának (2) bekezdésén alapul. A bekezdésben szereplő 10. § (6) bekezdése a kártalanítási számla megtérítési igényének jogalapját határozza meg.

Helyesen következtetett az elsőfokú bíróság, hogy a gépkocsit korábban megvásárló, s azzal rendszeresen közlekedő alperes lett volna köteles felelősségbiztosítást kötni. A tulajdonjog kérdését az ítélet tábla álláspontja szerint nem a forgalmi engedély, vagy az előző tulajdonos leltárnyilvántartásának adatai döntenek el. Az alperes a gépkocsit annak idején ténylegesen birtokba vette, a balesetet megelőzően a vételárat is megfizette, így egyértelműen annak tulajdonosává vált. Érdekében állt tehát a kötelező gépjármű-felelősségbiztosítás megkötése, s mivel ennek hiányában okozott kárt, a már hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján nem a károsulttal, hanem a felperessel szemben köteles helytállni.

Alaptalanul vitatta fellebbezésében az alperes a sérült B. L. részére nyújtott szolgáltatások indokoltságát, illetve összefüggését az ő általa okozott balesettel.

A felperes az elsőfokú eljárás során okiratokkal bizonyította, hogy az általa fizetett jövedelempótló járadékok összegét a baleset előtt ténylegesen elért munkajövedelmek alapján határozta meg. Az ítélet tábla súlytalannak ítélte azt az alperesi hivatkozást, mely szerint a sérültnek már a baleset előtt is volt olyan egészségromlása, amely befolyásolta a munkaképességét. A Legfelsőbb Bíróság iránymutatása nyomán kialakult állandó bírói gyakorlat szerint a betegsége miatt korábban korlátozottan munkaképes személy, ha a károkozás folytán teljesen munkaképtelenné válik vagy munkaképessége tovább csökken, a károkozó a teljes kárért felel (Pfv.20.081/1978.-BH.1978/12. szám 519.).

Az elsőfokú bíróság által elrendelt orvos-szakértői bizonyítás nagyrészt kifejezetten annak tisztázására irányult, hogy a gyógykezelés, ápolás, dologi kiadások, gyógyszer- és gyógyászati segédeszközök beszerzésével összefüggő tételek mennyiben voltak valóban indokoltak az elszenvedett sérelmek elhárítása szempontjából. A kirendelt igazságügyi orvos-szakértőt az elsőfokú bíróság személyesen is meghallgatta, s a bizonyítás eredményét mérlegelve döntött végül úgy, hogy 1 358 895 Ft megtérített költség tekintetében elutasította a felperes keresetét. Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a marasztalás összegének meghatározásánál figyelembe vett

tételek viszont a felperes indokolt, a ténylegesen okozott sérelem elhárítására fordított kiadásai voltak. A marasztalás további leszállítására ezért nem volt jogi lehetőség.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles viselni a jogi képviselővel eljáró felperes, illetve beavatkozó másodfokú perkötségeit. Az ítéletábra a költség alapját képező munkadíjak összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján határozta meg. Arra tekintettel, hogy a fellebbezés elbírálása tárgyaláson kívül történt, a rendelet 3. §-ának (6) bekezdését alkalmazta.

A le nem rótt fellebbezési illeték megtérítéséről az alperes személyes költségmentessége folytán rendelkezni nem kellett.

D e b r e c e n, 2007. június 13. napján

Dr. Urhegyi Béla sk. a tanács elnöke, Dr. Pataki Istvánné sk. bírónő, Coghiné
Dr. Boros Ágnes sk. bírónő

A kiadmány hitelül:

- kiadó -